

του παρελθόντος καρπού, τὸν Κουμουνδοῦρον, τὸν Δεληγιάννην, τὸν Σωτηρόπουλον, τὸν Παπαμιχαλόπουλον. Εἶναι δυνατόν τὰ βδελύγματα τοῦ παρελθόντος νὰ αἰσθανθῶσι τὸν ἐνθουσιασμόν ἐν γεινᾷ τὸ μέλλον; Εἶναι δυνατόν ἄνθρωποι μεγαλυθέντες καὶ πλουτίσαντες ἐν ραδιουργίαις καὶ μόλις ἀνεκτοὶ ὄντες ἐντὸς τοῦ ἔθνους, νὰ ἀποφασίσωσι νὰ διακινδυνεύσωσι τὴν κοινωνικὴν θέσιν των, τὸν πλοῦτόν των καὶ τὴν ὑπόληψίν των διὰ πολέμου ἢ διὰ τινος τολμηρᾶς ἀποφάσεως;

Παράδοξον τῷ ὄντι ἔθνος οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς! ἐπιζητοῦμεν νὰ τρέξωμεν μετὰ τῶν χελωνῶν καὶ νὰ πετάξωμεν μετὰ τῶν βατράχων, διότι ἀκούοντες τὸ ἄσμα τῶν βατράχων ἐκλαμβάνομεν αὐτὸ ὡς πτέρωμα ἀετοῦ. Καὶ δὲν πταίει τὸ ἔθνος ἐν γένει· διότι τὸ ἔθνος, ἡ ἐπικρατοῦσα τοῦτέστι γενεά, εἶναι γέννημα καὶ θρέμμα τῶν πολιτικῶν ἡμῶν, περὶ δὲ τῆς νέας γενεᾶς οὐδ' ἡ ἐλαχίστη φροντίς κατεβλήθη ὅπως ἀναδειχθῇ ἀνωτέρα τῶν γονέων τῆς, μόνη δὲ μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέδειξεν ὅτι κέκμηται ἰδιάζουσαν ζωτικότητα.

Τί λοιπὸν θὰ κατορθώσωμεν μετὰ τοιαῦτα σαθρὰ στοιχεῖα; οὐδὲν ἄλλο ἢ νὰ ἡττηθῶμεν καὶ διπλωματικῶς καὶ στρατιωτικῶς. Τὸ κατ' ἐμὲ, μόνον φανταζόμενος τὰ πρόσωπα τὰ ὅποια κυβερνῶσι δυσανασχετῶ ἐξ ἀηδίας καὶ ἀποστροφῆς. Τοῦτο δὲ πάσχουσι καὶ πάντες οἱ ἐπίστρατοι καὶ πάντες οἱ ἐφεδρὸι καὶ πάντες ὅσοι ἔχουσι τὴν φιλοπατρίαν καὶ τὴν τόλμην νὰ χύνωσι τὸ αἷμά των ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Ἐπὶ Κουμουνδοῦρου καὶ ὁ ἐντιμότερος τῶν ἀνθρώπων θὰ κλέψῃ καὶ ὁ γενναιότερος θὰ φύγῃ πρὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ ὁ μᾶλλον φιλόπατρις θὰ ἀρνηθῇ νὰ καταταχθῇ στρατιώτης, διότι τοὺς λαοὺς κινεῖν πάντοτε αἱ Κυβερνήσεις· οὐαὶ δὲ εἰς τοὺς λαοὺς τοὺς ὁποίους κινεῖν οἱ Κουμουνδοῦρο-Παπαμιχαλοπουλικοί.

Δὸς του.

ΒΟΥΛΗ

Συνεδρίασις Παρασκευῆς

Ἀπ' ἀρχῆς ἐτι τῆς συνεδρείας μᾶς ἤλκυσε τὴν προσοχὴν ἡ τραγικὴ μορφή τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Βουλῆς· ἐπειδὴ δὲ ἡ συνεδρεία αὕτη ἦν ἡ μεθεπομένη τῆς ἀξίας μελέτης ἐκείνης, κατὰ τὴν Ἑφημερίδα, συμπεραίνομεν ὅτι ἤλθε νάντλησῃ ἐμπνεύσεις ἐκ τοῦ πεδίου τῶν μεγάλων λόγων τῆς Πέμπτης. Ἀλλὰ τὸν εἶδομεν πολὺ ψυχρὸν καὶ ὑποπτεύομεν ὅτι αἱ ἐντυπώσεις τοῦ θὰ ἦσαν λίαν πεζαί, ἀφοῦ οὐδὲ *μηλιώγια*, οὐδὲ *τσαπράζια*, οὐδὲ *δαμασκέα* δὲν ἦσαν ἐκεῖ. Καὶ διὰ τοῦτο τὸν εἶδομεν ἐν τέλει ἐπιμόνως ἀνατείνοντα τὴν ὄψιν, οἷον εἰ ἀπαιτοῦντα συμπαθὲς ἐν βλέμμα ἀπὸ τοῦ θεωρείου τῶν κυριῶν, ὅπερ καὶ σήμερον ἦν κατάπλεον, εἰς ἀπόδειξιν ὅτι καὶ αἱ γυναῖκες πλέον ἀνυπομονοῦσιν. Ἀλλ' ὁ Κουμουνδοῦρος ἀτάραχος καὶ χωρὶς νὰ ἐπειρεάζεται σήμερον ὑπὸ τῆς ἐρυθρότητος τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ πολέμου ἔχει ἀνακτήσει τὴν συνήθη του γλυκύτητα, δι' ἣς καὶ τὸν Ῥιζάκην μακρόθεν θωπεύει καὶ τὸν Ῥούφον συγχωρεῖ καὶ τὸν Καράπαυλον βαυκαλίζει ἐν τῇ παρεκτάσει τῆς ὑπουργικῆς σειρᾶς.

Ἡ πρόταξις ὅμως τοῦ προϋπολογισμοῦ ἀσυζητητὴ περαιωθέντος, ἐνῷ πάντες ἀνεμείνομεν τὸ περὶ ἀπαλλαγῶν νομοσχέδιον, καὶ ἡμᾶς ἐπὶ μᾶλλον ἐψύχρανε, ἅτε πάσης λόγου λαβῆς στερηθέντας, καὶ τὰ κροατήρια ἠρᾶωσε καὶ τὸν Οἰκονόμον ἀπὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ λόγου τοῦ Τρικούπη ἐν τῇ ᾠδῇ διέκοψε καὶ τοῦ Ῥούκη ἀνέστειλε διανομὴν τινὰ κομφέτων, πρᾶγμα ὅπερ, μόνον τὸν βέκτην τῆς θαλάσσης ἐφάνη νὰ νύχαριστησεν.

Σαβδάτου.

Ἀπροθυμοτέραν ἐμφαίνει σήμερον τὴν ὄψιν ἡ Βουλὴ καὶ

Ο ΦΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Ι

Δὲν θὰ γράψω θρήνους ἐπὶ τῷ γεγονότι, μήτε στίχους θλιβερούς· ὁ Παράσχος θέλει ψάλει τὸ ἀνάθεμα κατὰ τοῦ δολοφόνου καὶ ὁ Αἰὼν θὰ ἐκφωνήσῃ τὸν ἐπιτάφιον τοῦ νέου νεκροῦ. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ οἰκτεῖρω τὸν ἄνθρωπον, ὡς οἰκτεῖρω κατ' ἔτος τσαῦτα δολοφονίας θύματα ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ μικρὰν τρέφω πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας συμπάθειαν. Πρὶν ἢ δὲ καταρασθῶ τὴν χεῖρα τοῦ δολοφόνου, συλλογίζομαι ὅτι πιθανῶς καὶ ἡ χεὶρ αὕτη ἐγένετο θύμα ἐπίσης ξένων συμπεριόντων καὶ ξένης φιλοδοξίας. Οἱ ἀληθεῖς δολοφόνοι τοῦ Αὐτοκράτορος οὐδέποτε θὰ ἀνακαλυφθῶσιν· ἴσως μάλιστα ὁ φόνος οὗτος γένηται ἀφορμὴ τῆς ὑψώσεως αὐτῶν. Οὐδὲν ἀποφαίνομαι, οὐδὲν πιστεύω, εἰμὴ ὅτι αἱ αὐλαὶ τῶν αὐτοκρατοριῶν, εἴτε ἐν Βυζαντίῳ εἴτε ἐν Πετροπόλει, εἶναι ἐστημέναι, καὶ εἴτε ἐν τῷ μέσῳ αἰῶνι εἴτε κατὰ τὸν δέκατον καὶ ἑννατον ἀκμάζουσιν, εἶναι πάνποτε καταφύγια δολοπλοκιῶν καὶ μυστηριωδῶν κακουργημάτων. Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἰπώμεν, ὡς ὁ κ. Στούπης μετὰ σχήματος λόγου, «ὁ Μηδενισμός, ἡ λερναία αὕτη Ὑδρα τῆς Ρωσσίας» διότι οἱ μηδενισταὶ ὀνομάζουσι λερναίαν Ὑδραν τὴν Αὐτοκρατορίαν αὐ-

τήν· ἐγὼ δὲ ἐλαχίστην αἰσθάνομαι ὀρεξίν νὰ δικάζω στουπηδὸν μετὰξὺ ἀντιπάλων οὕτως ἰσχυρῶν φρονημάτων. Ἀλέξανδρος ὁ Β' οὐπὲρ διεκεκριμένος Ρώσος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διεκεκριμένος ἄνθρωπος· μᾶλλον κατακτητὴς ἢ ἐλευθερωτής, μᾶλλον δεσπότης ἢ πατὴρ τῆς Ρωσσίας, διότι ἐπεμελήθη τὴν ἰδίαν δόξαν ὡς δόξαν τῆς Ρωσσίας· καὶ ἐλησμόνησε τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῆς καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἑαυτοῦ. Οἱ δὲ Ἕλληνες οὐδὲν ἀπολύτως ὀφείλουσιν αὐτῷ ἕνεκεν εὐγνωμοσύνης πλὴν τοῦ κ. Βυζαντίου, ὅστις ὀφείλει τῷ ἐλευθερωτῇ τῆς Βουλγαρίας τὸ διπλωματικόν του στάδιον· διότι ἄνευ τοῦ ἐλευθερωτοῦ δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἡ Βουλγαρία καὶ ἄνευ αὐτῆς ὁ διπλωμάτης. Ἀφῶμεν τοὺς πολιτικοὺς νὰ ψεύδωνται χάριν ἀβροφροσύνης καὶ χάριν κολακείας· ἀλλ' ἡμεῖς δὲν εἴμεθα πολιτικοί. Ἄν ἡ Ῥωσσία ἤθελε, τὸ ἐλληνικὸν ζήτημα θὰ ἦτο λελυμένον ἀπὸ τοῦ 1878 ἄνευ τῆς προσθήκης μηδὲ ἐνός νεκροῦ εἰς τοὺς ἀποθανόντας ἐνώπιον τῆς Πλεῦνας. Ἀλλ' ἡ Ῥωσσία δὲν ἠθέλησε, διότι καὶ ἡ Ἑλλάς δὲν ἠθέλησε· διότι δὲν προτιθέμεθα νὰ γράψωμεν τὴν ἱστορίαν τῆς ἐλληνοσλαβικῆς πάλης ἀπὸ τοῦ 1865.

Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι πᾶσα ἡ γῆ κατεπλάγη ἐκ τοῦ κακουργήματος· ἀλλ' ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν νεκρὸν, δὲν θὰ ἦτο ὁ ἴδιος ἐπίσης δυσχερεστημένος ἐπὶ τῷ θανάτῳ. Μετὰ τοιαύτην ζωὴν, ἦν ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Β' διήγεν ἀπὸ

διὰ τοῦτο ἡ Ἄννα τῆς ἡμερησίας διατάξεως ἀμέσως προ-
τάθη αὐτῆς. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ σιδηροδρόμου Κατακόλου,
ὕπερ οὗ τοσοῦτο μακρὰ ὥσπ καὶ ἀσυνάρτητος ἐγένετο συ-
ζήτησις χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ μᾶς δώσῃ νὰ ἐννοήσωμεν κατὰ
τί ἓνας σιδηροδρόμος ἀπὸ Πύργου εἰς Κατάκολον θὰ συν-
τελέσῃ εἰς τὴν λύσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος. Ἀλλὰ
παίζομεν καὶ ἐμπαιζόμεθα πάντοτε καὶ τὴν ἀλήθειαν ταύ-
την ἀπέδειξεν αὐτὸς ὁ Τρικούπης ἐν τῇ κατόπιν συζητήσει
τοῦ περὶ καταργήσεως τῶν ἀπαλλαγῶν νομοσχεδίου, ὅτε
εἶπεν ὅτι : ἡ κυβέρνησις δὲν ἐγκρίνει τοῦτο ἐν τῇ συνειδή-
σει της, ἀλλὰ τὸ ἔφερεν ἐν γνώσει ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας
δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἀπαρτία πρὸς ἐπιψήφισίν του, ἄρα πρὸς τὸ
θεαθῆναι καὶ μόνον τὰ πάντα.

Δευτέρως

Δυσαναλόγους ἀναπτύσσει ὁ κ. πρόεδρος ἐνώπιόν του τὰς
δύο πτέρυγας καὶ παρὰ τοὺς ὁποίους προχθὲς ὁ Κουμουν-
δοῦρος ἐξέφρασε φόβους, βλέπομεν τὴν ἀντιπολίτευτιν πολ-
λῇ τῆς συμπολιτεύσεως πυκνότεραν, πρᾶγμα ὅπερ ἔρχεται
εἰς ἐπαλήθευσιν διαδόσεων τινων, ὅτι ὁ Κουμουνδοῦρος φυ-
γαδεύει τοὺς βουλευτάς του διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ὀλίγον....

Ἀλλὰ τὰ πρακτικὰ ἀναγινώσκονται ἐν μέσῳ βοῆς καὶ
κουθέντας, ἥς μόνος ὁ Μεσσηνέζης δὲν μετέχει, ὡς βα-
ρέως φέρων, φαίνεται, τὸ ἐκ τοῦ θανάτου ἑνὸς τῶν Ἀλεξάν-
δρων πένθος.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐθαυμάζομεν ἐν τῷ θεωρεῖῳ τῶν δι-
πλωματῶν τὸ mouche τοῦ γνωστοῦ Ἀμερικανοῦ στρατηγοῦ,
ὁ Κουμουνδοῦρος καὶ ὁ Τρικούπης ὡς τοὺς ψαλτάδες τῆς
Μητροπόλεως ἀλληλοδιαδόχως ἔβαλον τὸ «Δεῦτε τελευ-
ταῖον ἀσπασμόν» εἰς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ῥωσσίας, συ-
στήσαντες τὴν διακοπὴν τῆς συνεδρείας καὶ τὴν ἐκλογὴν
ἐπιτροπείας, ἥτις διένειμε κατὰ τὸ γενόμενον ἐπὶ τούτῳ

μνημόσυνον τὰ κόλυβα. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ
Γεωργαντάρου, διότι —παράδοξον!— δὲν ἦν ἐκεῖ.

Τίτλης

Ἀπροσδοκῆτως καὶ παρ' ἐλπίδα εὗρομεν σήμερον ἐπὶ
τοῦ βήματος τὸν κ. Κοντογούρην· ἡ προσοχή μας ἦν ἑκτα-
κτος, διότι καὶ ὁ κ. Κοντογούρης μόνον ἐκτάκτως ὁμιλεῖ.
Ἐπειδὴ δὲ ὠμίλει περὶ καθηκόντων τῶν βουλευτῶν ἐνομί-
σαμεν ὅτι ἀνεγίνωσκε τὴν κατήχησιν τοῦ Δαμαλαῖ, ἀλλ' ἐν
39 ἄρθρον τοῦ περὶ στρατολογίας νόμου καὶ ἐν ἄλλῳ 40
μᾶς ἔδωκε νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ αὐτοῦ
περὶ ἀπαλλαγῶν νομοσχεδίου. Ἐν τούτοις ὁ ῥήτωρ εἶχε
πάρει κατήφορον πλέον καὶ ὅλως ἰδιάζουσιν τακτικῇ· καὶ
διότι τοῦ ἐξέφυγε μία ἀλήθεια ὁμιλεῖ περὶ ἀληθείας, δίδει
νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ἀνέγνωτε τὸν ἐπιτάφιον τοῦ Περικλέους,
ὀλίγον Δημοσθένην, ὀλίγον Ὀμηρον, ὅτι ὁμιλεῖ γαλλικὰ,
διδάσκει ἱστορίαν, ἐξυμνεῖ τὴν ἐλευθερίαν, δὲν ἀφίνει οὐδὲ
τοὺς παπᾶδες ἡσύχους καὶ κατηγορεῖ ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὴν
κυβέρνησιν, ἐνῷ μάλιστα ὁ κ. Μίλησις ἀναμένει νὰκούσῃ τὸ
ἐπὶ τοῦ ὑπὸ συζήτησιν νομοσχεδίου συμπέρασμα· του καὶ
πρὸς πείσμα· του τὰ ἀκροατήρια χειροκροτοῦσι τὸν ῥήτορα,
διαταράξαντα τὸν ὕπνον τοῦ Τσουτσουνάτου ὅστις μετὰ
πικροῦ παραπόνου ἀποτείνων αὐτοῖς ἐν «τί ἐκαταλάβετε
καὶ χειροκροτᾶτε ;»

Τέλος παρὰ τοῦ Κουμουνδοῦρου ἐμάθομεν κατόπιν ὅτι ὁ
κ. Κοντογούρης ὠμίλησε κατὰ τοῦ νομοσχεδίου καὶ διὰ
τοῦτο τὸ «δὲν εἰξέμω ἂν ἐννοοῦμαι» ἐρώτημα τοῦ ἰδίου
ἐνομίσαμεν ὅτι τὸ εἶπε καὶ αὐτὸ διὰ λογαριασμόν τοῦ βου-
λευτοῦ Πατρῶν.

Νάτος.

II

τοῦ τέλους τοῦ Ρωσοτουρκικοῦ πολέμου, ζῶν ἀιωνίων
φόβων καὶ ἀδιαλείπτου ὑποψίας, ὁ θάνατος ὑπῆρξεν ἔξο-
χον εὐεργέτημα διὰ τὸν θανόντα. Ἀκούσατε μετὰ πόσης
κατανύξεως καὶ εὐαισθησίας ἐκφράζει τὴν ἐννοίαν ταύτην ὁ
κ. Στούπης, ὅστις ἐν τοῖς τοιοῦτοις μεγάλοις ζητήμασι εἶ-
ναι τῷ ὄντι ἄξιός ἐαυτοῦ. «Μύθος ἀπαίσιος, ἐκραγεῖς
παρὰ τὸν τέθριππον τοῦ Αὐτοκράτορος, ὀχουμένου, μετέ-
στησεν αὐτὸν εἰς τὴν χώραν τῆς γαλήνης καὶ τῆς ἰσότη-
τος ;» *Ἀν δύνασθε, μὴ κατανυγῆτε· τὸ κατ' ἐμὲ «ὁ τέ-
θριππος τοῦ αὐτοκράτορος, ὀχουμένου,» μοὶ ἐμποιεῖ εἰκόνα
φοβερὰν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ μεγαλείου καὶ «ἡ χώρα τῆς
γαλήνης καὶ τῆς ἰσότητος» προκαλεῖ τὰ δάκρυα τῶν ὀφθαλ-
μῶν μου, συλλογιζομένου ὅτι θὰ ἀποθάνωμεν μίαν ἡμέ-
ραν ἐγὼ τε καὶ ὁ Στούπης καὶ θὰ εἴμεθα ἴσοι ἐν τῇ χώρᾳ
ταύτῃ. Ὡ μεγάλε Ἀλέξανδρε, υἱὲ τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς
Ὀλυμπιάδος, πόσον τὸ παράπονόν σου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ
Ἀχιλλέως ὑπῆρξε τῷ ὄντι βαθὺ καὶ δεδικοιολογημένον!
Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν καταπληκτικῶν θριάμβων σου οὐδεὶς
Ἀλέξανδρος ἔτυχεν ἀοιδοῦ ἀξίου τῶν κατορθωμάτων του,
οὐδὲ ὁ τελευταῖος τῶν Ἀλεξάνδρων, ἦγουν ὁ Μεσσήνιος. Τὸ
ἐναντίον, ὡς γνωστὸν, συμβαίνει διὰ τοὺς Χαριλάους τῆς
οἰκουμένης.

Δὲν εἶμαι μῆτε μηδενιστὴς μῆτε βασιλικός, διότι εἶμαι
Ἕλλην. Ἀρκεῖ νὰ ἦναι τις Ἕλλην, ἀναπληροῦ οὕτω πᾶν-
τα τὰ φρονήματα τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει, πάσας τὰς γνώσεις ἃς
οὐδέποτε ἤκουσε καὶ πᾶσαν τὴν δόξαν, ἣν ἀπὸ τῶν προγό-
νων ἐκληρονόμησε. Διὸ ἂν εἶπω ὅτι ἐχάρην ἐπὶ τῇ δολο-
φονίᾳ αὐτοκράτορος, θὰ ἦμαι ἐπονείδιστος ψεύστης· διότι
οὐδεὶς Ἕλλην δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ἔστω
καὶ πεπλανημένης πεποιθήσεως, ὥστε νὰ θεωρῇ καθῆκον τὴν
βασίλοκτονίαν. *Ἀν σᾶς εἶπω ὅτι ἐλυπήθην ἐγκαρδίως, πᾶ-
λιν θὰ ψευσθῶ ἀναισχύτως, διότι ἐν Ἑλλάδι ἐπίσης οὐδεὶς
ὑπάρχει βασιλικός, εἰμὴ οἱ ἵπποι καὶ αἱ ἄμυχαι τοῦ βασι-
λέως ἡμῶν. Νομίζω δὲ ὅτι ἐγὼ ἀντιπροσωπεύω οὕτως ὅλο-
κλήρου τοῦ ἔθνους μου τὸ αἶσθημα περὶ τῆς ἐν Πετροπό-
λει τελεσθείσης δολοφονίας. Διότι ἐν Ἑλλάδι οὐδεμία πί-
στις δύναται νὰ εὕρῃ ρίζας, μῆτε πολιτικὴ πίστις, μῆτε
θρησκευτικὴ, μῆτε φιλοσοφικὴ, μῆτε ἀπλῶς ἐρωτικὴ· εἴ-
μεθα ὁ κατ' ἐξοχὴν τῆς ἀπιστίας λαός. Βίλικρινῶς θαυμάζω
τὸν πανοσιολογιώτατον Μακράκην, ἐπιτυχόντα εὐάριθ-
μόν τινα συρφετὸν ὁπαδῶν. Ἀποτελοῦμεν τὸν κυρίως λαὸν
τῆς πολυθείας· ἐθεοποιήσαμεν τὴν Ἀθηνᾶν, ἀλλὰ καὶ τὰς
Μαινάδας, τὸν Ἀπόλλωνα ἀλλὰ καὶ τὸν Σειληνόν, τὸν
Προμηθεά, ἀλλὰ καὶ τὸν Βάκχον, τὴν οὐρανίαν Ἀφροδίτην

ΙΔΑΤ' ΕΚΕΙ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ !

“Ιδατ’ ἐκεῖ ἀληθινὴ παλληκαριὰ καὶ θάρρος !
 Ἀπὸ παιδὶ ἀμούστακο σκοτώθηκε ὁ Τσάρος
 Ὑψώθηκε μὲν, ὕψώθηκε δὺο, ὕψώθηκε πέντε κ’ ἔξη,
 Μὰ εἰς τὴν ἑβδόμη φορὰ ἔξαπλώθηκε νεκρός.
 Μὲ τοὺς Κομμούνους εὐκόλα ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ παίξῃ ;
 Γεῖά σου, μεγάλε Ρουσακῶφ, κ’ ἄς ᾔσαι καὶ μικρός.

“Ιδατ’ ἐκεῖ παλληκαριὰ καὶ θέλησι μεγάλη !
 “Αμμ’ τί θαρρεῖτε ; σάν’ κ’ ἐμᾶς, πῶς εἶναι καὶ οἱ ἄλλοι ;
 Ἐκεῖ ὅπου στοιβάζεται ἡμέρα καὶ νύκτα χιόνι,
 Ὅπου ποτὲ δὲν βλέπουνε λιπαράδα ζηλευτή,
 Ἐκεῖ καὶ Αὐτοκράτορα ἓνα παιδὶ σκοτώνει,
 Καὶ ὁ μέγας τὸν μικρὸ δὲν σέρνει ἀπ’ τ’ αὐτί.

“Ιδατ’ ἐκεῖ παλληκαριὰ ! . . . ὁ Τσάρος ὁ καυμένος
 Ἦταν θεοφοβούμενος, καλὸς καὶ προκομμένος.
 Θεὸς σχωρὲς τὸν ! σήμερα μάτια πολλὰ τὸν κλαῖνε,
 Ποῦ εἶδαν εἰς τὸν ἴσχιό του ζωὴ κ’ ἐλευθερίαν,
 Καὶ μοιρολόγια ἄμετρα ἑστὸ θάνατό του λένε,
 Μὰ μὴ ξεχνᾶτε, ἄνθρωποι, καὶ τὴν παλληκαριὰ.

“Ιδατ’ ἐκεῖ πῶς ἄναψε τὸ Ῥούσικο τὸ αἷμα !
 Ὁ Τσάρος ἦτανε καλός, μὰ ἐφοροῦσε στέμμα.
 Κ’ ἂν σκλάβους ἐξεσκλάβωσε πολλοὺς ὁ μακαρίτης,
 Ἀπὸ ἑνὸς Τσάρου ἔλαφρωσε κ’ ὁ Ῥουσακῶφ τὴ γῆ,
 Δόξα νὰ ἔχ’ ὁ βασιλεὺς, μὰ δόξα κ’ ὁ πολίτης !
 Τὸν Τσάρο μόνο του κανεὶς ἄς μὴ μοιρολογῇ.

“Ιδατ’ ἐκεῖ παλληκαριὰ ! . . . ὦ ! πόσο συλλογοῦμαι
 Τοὺς βασιλεῖδες τοὺς φτωχοὺς καὶ πόσο τοὺς λυποῦμαι !
 Μὴ μπόμπα εἶναι σήμερα ὁ κάθε ἓνας θρόνος,
 Σοῦ καίει τὰ ποδάρια σου, σοῦ καίει τὴν κοιλιά,
 Καὶ ἔπειτα . . . ἑστὸ ἀνάθεμα ἡ δόξα τοῦ αἵωνος,
 Δὲν θέλω νὰ με κάμουνε ποτὲ μου βασιλεῖα.

“Ιδατ’ ἐκεῖ παλληκαριὰ, Ῥωμηοὶ μου συμπολίται !
 Κάθε λαὸς ἔζωντάνεψε, ἐξύπνησε, κινεῖται.
 Μόνο ἐμεῖς σαπίσαμε ἐδῶ σάν πεθαμμένοι,
 Μόνο ἐδῶ τὰ χέρια του κανέναν δὲν κουνεῖ,
 Ἄν κ’ ἡμαστε ὡς ἑστὸ λαιμὸς μὲς ἑστὸ ἄρματα χωμένοι . . .
 Γιὰ λίγους ἓνας Ῥουσακῶφ κ’ ἐδῶ δὲν θὰ φανῇ ;

Souris

ἀλλὰ καὶ τὴν Παφίαν. Φαντάσθητε Αὐτοκρατορίαν Βυζαντινὴν ἢ Ῥωσικὴν ἐν μέσῃς Ἀθήναις μὲ τὰς πολυτελεῖς στολὰς αὐτῆς, μὲ τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς δοῦκας, μὲ τοὺς τίτλους, μὲ τοὺς κουροπαλάτους καὶ μὲ τοὺς παρακοιμωμένους. Πόσον θὰ ἐγελάμεν καθ’ ἐκάστην, ὕψιστε θεέ ! ἀφοῦ μόλις εἶναι ἀνεκτὰ παρ’ ἡμῖν δὺο ἢ τρεῖς Κυρταὶ τῆς τιμῆς, πενθηφοροῦσαι μάλιστα τόσον ὀρεκτικῶς ! Οὐχ’ ἦττον θὰ ἦτο ψεῦδος ἐπίσης, ἂν ἐλέγομεν ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν συνεκινήθησαν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι συνεκινήθησαν τῷ ὄντι· ἀνάγνωτε τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας καὶ θὰ πεισθῇτε κατὰ πόσον. Δὲν παρήλθε μία νύξ καὶ ἤρξατο τὰ χιτὰ συζητήσεις, ἐνσάρκως ἐλληνικῆς, περὶ τῆς ὠφελείας ἢ μὴ ἂν θὰ ἀρυσθῶμεν ἐκ τοῦ θανάτου Ἀλεξάνδρου τοῦ Β’. Δυστυχῆ ἄνθρωπε ! δὲν εἶμαι, ἐπαναλαμβάνω, βασιλικός· ἀλλ’ ἡ τοιαύτη διακομώδης ὀλιψὴς πληροὶ τὴν δημοκρατουμένην ψυχὴν μου εἰλικρινοὺς ἀγανακτήσεως· διότι ἂν μὴ ὁ αὐτοκράτωρ, ὁ ἄνθρωπος τοῦλάχιστον καὶ τὸ ὀδυνηρὸν αὐτοῦ τέλος ἦτο ἄξιος πλείονος ἀβρότητας καὶ ἀγνοίας φιλάνθρωπιας. Ἀλλ’ εἴμεθα Ἕλληνες αὕτη εἶναι ἡ ἀρχαία καὶ ἡ νέα δικαιολογία τῆς μωρίας καὶ τῆς ἀναισθησίας ἡμῶν. Ἰδοὺ καὶ διατί προτίμησα νὰ διεξαγάγω θέμα τοιοῦτον ἐν ἐπιφυλλίδι, τοῦθ’ ὅπερ ὁ συντάκτης τῆς Ἐφημερίδος δύναται νὰ θεωρήσῃ φιλολογικὸν παραλογισμόν καὶ ὁ κ. Ροῦδης ὡς ὑπερβαῖνον τὰ ὅρια εὐφυολογίας· διότι ὁ

ὑπογεγραμμένος μῆτε εἰς τὴν πραγματικὴν Σχολὴν ἀνήκει, μῆτε εἰς τὴν Σχολὴν ἐκείνην, ἥτις ἀνθολογεῖ τὰς ἀστειοτήτας ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῆς θαυμαστῆς περιηγητρίας Serena.

III

ὦ Ἀρμόδιε καὶ Ἀριστόγειτον, ὦ Βροῦτε, ὦ Ραβελιάκ καὶ πᾶσα ἡ χορεία τῶν τυραννοκτόνων ! χάριτας εὐγνωμοσύνης ὀφείλει ὑμῖν ἡ νέα Ἑλλάς, διότι ἀπηλλάξατε τὸ ἔδαφος αὐτῆς ἀπὸ τῆς παρουσίας σας. Κάλιον νὰ ἔχωμεν τὸν Κουμουνδοῦρον ἀρχηγὸν τοῦ ἔθνους, ἢ ἓνα ἐκ τῶν δαιμονίων τούτων συμπολίτην. ὦ Κρήτη, σὲ εὐγνωμονοῦμεν, διότι ἀπερρόφησας ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος καὶ ἐδωκας ἄρτον εἰς ὀλίγους τινὰς πειναλέους δημοκράτας. ὦ Βουλὴ τοῦ ἔθνους, θέλω ἀναγράψαι ἐπὶ τέλους καὶ μίαν σου πράξιν πατριωτικὴν· διότι ἀφ’ οὗτου κρατεῖς διαρκῶς τὸν Κουμουνδοῦρον ἐπὶ τῆς ἐξουσίας, ἐξέλιπον αἴφνης ἀπὸ τῆς κοινωνίας ἡμῶν καὶ οἱ δημοκράται καὶ ὁ σύλλογος Ῥήγας. Ἀλλως . . . ἡ πείνα εἶναι κακὸς σύμβουλος καὶ κύριος οἶδε τί ἡδύνατο νὰ συμβῇ καὶ πόσας ἀνατροπὰς θὰ εἴχομεν καθ’ ἐκάστην· διότι οἱ ἡμέτεροι δημοκράται καὶ φρονηματῖαι δὲν ὁμοιάζουν παντάπασιν τοὺς μηδενιστὰς τῆς Ῥωσίας· ὀλίγος ἄρτος, ἰδοὺ τὸ ἰδανικὸν καὶ τοῦ ἐμπαθε-

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εἰς Ὀλυμπίαν ἀποστολῆς τῶν ἀρχαιο-
λόγων μας Καστόρχη, Μυλωνᾶ καὶ Εὐστρατιάδου πρὸς δι-
ευκρίνησιν τῶν διπλῶν ὁ κ. Π. εἶπεν :

— Ὅσον διὰ τοὺς σταλέντας ἀρχαιολόγους δὲν ὑπάρχει
φόβος νὰ μᾶς τοὺς ζητήσουν οἱ Γερμανοὶ ὡς διπλοῦς, διότι
δὲν ἔχομεν ἄλλους νὰ τοὺς ἀντικαταστήσωμεν.

Εἰς βουλευτῆς ἐκ τῶν οἰκειοτέρων τοῦ κ. Κουμουνδού-
ρου εἶχε λάβει ῥητὴν ὑπόσχεσιν παρ' αὐτοῦ περὶ τοῦ διο-
ρισμοῦ ἑνὸς εἰρηνοδίκου, ὅτε μαθαίνει ὅτι ἀντὶ τοῦ διορι-
σθέντος ἰδικοῦ του διορίσθη ἄλλος.

Τρέχει πνευστιῶν εἰς τὸν κ. πρωθυπουργὸν καί,

— Τί σοῦ χρωστοῦσα νὰ μοῦ πῆς ψέμματα, τοῦ λέγει.

— Κ' ἐγὼ, ἀπαντᾷ ὁ πρωθυπουργός, τί σοῦ χρωστοῦσα
νὰ σοῦ 'πῶ ἀλήθεια ;

ὑπὸ τῆς τελευταίας ἀνακλήσεως τῶν εἰς ἀποστρατείαν
τεθέντων ἀξιωματικῶν ἐμπνευσθεὶς τις «τὸ μόνον κέρδος,
εἶπεν, ὅλης τῆς ἐπιστρατείας θὰ εἶναι ποῦ θὰ μᾶς μείνουν
μερικὰ μουλάρια καὶ ἀξιωματικοί. Τὰ μουλάρια μετα-
πουλῶντας μπορεῖ νὰ πιάσωμε τὴ μισή τιμὴ, ἀλλὰ τοὺς
ἀξιωματικούς ;»

— Θέλετε νὰ δεκατίσητε τὸν τουρκικὸν στρατὸν προ-
τοῦ πολεμήσετε, ἡρώτα καὶ ἀπῆντα ἀστεῖός τις ;

— Στεῖλτέ του τοὺς νέους διορισθέντας ἐπικούρους ἰα-
τρούς.

Προφητικώτατα ὁ συντάκτης τῶν πρακτικῶν τῆς Βουλῆς
Νάτος ὠνόμασε τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν Παπα-
λαχανόπουλον.

Μαθαίνομεν ὅτι καθ' ἐσπέραν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην
νὰ πηγαίῃ ἐφ' ἀμάξης εἰς τὸν Βοτανικὸν κήπον καὶ νὰ
κατακόπῃ ἄνθη, μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ γρασιδίου.

Ἀπόδειξις καὶ αὕτη ὅτι ὁ φετεινὸς Φεβρουάριος ἦτο ἀ-
ληθινὸς Μᾶης.

Ἀκούσαμεν ὅτι ὁ κ. ὑπουργός τῶν Στρατιωτικῶν βαρυνό-
μενος νὰ ὑπογράψῃ καὶ πρὸς ἐπιτάχυνσιν τοῦ ἔργου τοῦ
πολέμου ἐτύπωσεν ἐπὶ σφραγίδος τὴν ἰδιόχειρον ὑπογρα-
φὴν του, ἥτις καὶ τίθεται εἰς ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ ὑπουργείου
τῶν στρατιωτικῶν ἐξερχόμενα ἔγγραφα.

Φαντασθῆτε νὰ ἀκυρωθῶσιν ὅλα αὐτὰ τὰ ἔγγραφα μα-
ζὺ, τί χαρά !

Τί ὥραία σκηνὴ ἐγίνετο τὴν μεσημβρίαν τῆς Δευτέρας
ἐνώπιον τοῦ Φρουραρχείου, πλήθους πολιτῶν συνηγμένων
ἐκεῖ, ἐνῶ ἡ ψυχὴ των ἐξεκαρδίζετο ἀπὸ γέλοιο.

Ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ ἡ συνήθης φρουρὰ εἰς τὰ ἀνάκτορα,
ἐπειδὴ δὲ δὲν ὑπέθετον ὅτι κατέβη ὁ Βασιλεὺς, ἔγειναν ἀ-
νάστατοι ὅλοι οἱ δρόμοι καὶ ὅλα τὰ καφενεῖα διὰ νὰ εὐ-
ρεθῇ ἀξιωματικός !

Ἐχομεν τόσον ὀλίγους !

Μετὰ μεσημβρίαν τὸ Σάββατον ἀνεχώρει τὸ δὸν πεζικὸν
τάγμα, διευθυνόμενον κατ' ἀρχὰς εἰς Πειραιᾶ καὶ μετὰ
ταῦτα ἀγνοοῦμεν ποῦ. Ἐπειδὴ εἰς τὸ τάγμα αὐτὸ ἦσαν
πολλοὶ ἐκ τῶν περίξ χωρίων, συνήχθησαν εἰς τὸν στρα-

στέρου ἰδεολόγου Ἑλληνας. Περὶ ὑπάρξεως, ὡς βλέπετε καὶ
ὡς αἰσθάνεσθε, ὁ ἀγὼν διὰ τοῦτο πᾶς Ἑλληνικὸς ἀγὼν
εἶναι ἱερὸς καὶ δίκαιος καὶ ὅσιος. Οὕτως ἐνόησε τὸν Ἑλ-
ληνικὸν ἀγῶνα καὶ ὁ Γορτύνιος Καθούρ, ὅταν ἐζήτηε παρὰ
τῆς Εὐρώπης ἐν Βερολίῳ ἄρτον διὰ τὸ Ἑλληνικὸν κράτος.
Καὶ μήπως βουλευταὶ καὶ ὑπουργοὶ καὶ δημοσιογράφοι ἐν-
νοοῦσιν ἄλλως τὸ Ἑλληνικὸν ζήτημα ἢ ὡς ζήτημα ἄρτου ;
Προσθέτομεν μάλιστα ὅτι ἡ ὑψηλότερα ἐννοία, ἂν μὴ περι-
έληθῇ τὴν μορφήν θερμῆς καὶ εὐδύμου κουραμάνας, οὐδέποτε
ἔσται καταληπτὴ ἐν Ἑλλάδι· τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν τελειό-
τητα τῆς ἡμετέρας φυλῆς καὶ τὴν ἀνωτέραν ἡμῶν κατα-
γωγὴν· ἄρτος εἶναι ἡ προσωποποίησις παντὸς ἰδανικοῦ καὶ
ἡ ἰδανικεὺς τοῦ πραγματικώτερου τῶν πραγμάτων.

Ἄλλ' ἐὰν εἴμεθα ἐπαῖται ὡς πολιτικοὶ καὶ ὡς πολῖται,
εἴμεθα τοῦναντίον γενναιοφρονέστατοι κοσμοπολῖται καὶ
πολυμῆροτατοι φρασεοπλάσται ὡς Ἑλληνες. Ἀναγνώσατε
οἷονδῆποτε λόγον τοῦ κ. Κουμουνδούρου· νομίζετε ὅτι θὰ
εὗρητε ἐν αὐτῷ τὸν πολιτικὸν ὅστις μηχανεύεται πῶς ὁ
ἐκνεφίος του Ἀλεξάκης νὰ συλλέξῃ ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς τὰ εἰ-
σοδήματα τριῶν προξενείων ; ἀπατάσθε· μόνος ὁ Βίκτωρ
Οὐγκὼ δύναται νὰ μεταρσιωθῇ εἰς ὑψηλότερας καὶ γενικω-
τέρας ἀρχὰς τοῦ κ. Κουμουνδούρου ἀγορεύοντος· διότι ὁ
ἄνθρωπος οὗτος φέρει εἰς τὰς φλέβας του ρανίδα τοῦ αἵμα-
τος τοῦ Αὐσάνδρου, ὅστις ἐδογματίζεν ὅτι τοὺς παῖδας γελα-

τις μὲ ἀστραγάλους, τοὺς δὲ ἄνδρας διὰ τῶν ἐπιπορκιῶν.
Πιστεύομεν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ἀθάνατος· πιστεύομεν,
ὅτι τὴν ἱστορίαν τῶν ἐθνῶν διευθύνει θεία πρόνοια καὶ νό-
μοι ἠθικοὶ αἰώνιοι καὶ ἀναλλοίωτοι· ἀλλὰ πιστεύομεν ἐπίσης
ὅτι οὐδέποτε ἐξεδόθη ἐναργεστέρα σάτυρα τῶν ἠθικῶν τού-
των νόμων ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ κ. Κουμουνδούρου· καὶ
— ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν— ἕκαστος Ἑλλήν ἐστὶν κατὰ τὸ
μᾶλλον ἢ ἥττον μικρογραφία Κουμουνδούρου. Διὰ τοῦτο
ἐλπίς βελτιώσεως ἡμῶν δὲν θὰ ἀνατεῖλῃ, ἂν μὴ ἀποστρα-
φῶμεν πρότερον ἡμᾶς αὐτούς.

Διὰ τοῦτο, παρ' ἡμῖν συνταγματικοὶ καὶ δημοκρατικοὶ
καὶ μοναρχικοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι καὶ τυραννοκτόνοι δὲν εἶ-
ναι δυνατόν νὰ ὑπάρξωσιν, ἢ τὸ πολὺ θὰ ὑπάρξωσι ζῶσαι
παρωδίαί τῶν φρονημάτων πάντων· διότι ὅχι μόνον δὲν κα-
τεβλήθη οὐδεμία φροντίς περὶ μορφώσεως χαρακτήρων, ἀλ-
λ' ἐπροστατεύθη καὶ ἐνισχύθη πάντοτε ἡ ἀχάρακτηρησία
καὶ ἡ ἀσυνειδησία. Διότι πρῶτιστα πάντων οἱ πολιτικοὶ
ἡμῶν, ὡς αἱ ἐταῖραι, δὲν ἀρέσκονται νὰ περικυκλῶνται
ὑπὸ φρονηματιῶν ἀλλ' ὑπὸ θυμιαστῶν. Διὰ τοῦτο ἀνετρά-
πησαν οἱ ἠθικοὶ ὅροι παρ' ἡμῖν καὶ ἐσυγχίσθησαν τίμιοι
μετὰ ἀτίμων. Ἡ μήπως θὰ δώσῃ χορὸν ἡ δεῖνα ἐστιγμά-
τισμένη ἐπὶ ἀτιμίᾳ Κυρία καὶ δὲν θὰ σπεύσῃ μετὰ χα-
ρᾶς καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ δέσποινα καὶ δεσποινίδες εἰς τὴν
πρόσκλησιν αὐτῆς ; Ἡ μήπως ἡ ἱερὰ ἰδέα τῆς ἐπαναστά-

τῶνα πλείστοι χωρικοὶ γέροντες, γραῖαι, σύζυγοι, τέκνα δλοφυρόμενα. Τὸ θέαμα συνεκίνησε. Ὁ θεατὴς ὅστις μᾶς ἐπέστειλε τὰς ἐντυπώσεις ταύτας διήρχετο ὀλίγα ἐπειτα λεπτὰ πρὸ τῆς Μεγάλης οἰκίας Μελά, κατὰ τὰ Δικαστήρια, ἔνθα πρὸ ἐνὸς μεσιτικοῦ γραφείου εἶχε συγκεντρωθῇ πλῆθος μεσιτῶν μεγάλων καὶ μικρῶν, ἐν οἷς ἱκανοὶ ὀψίπλουτοι, καὶ συνεζήτουν διὰ τὸ συνάλλαγμα, τὴν ἐπιλεγομένην κάμπιαν! Δὲν εἶναι φρικώδης εἰκὼν ἀντιθέσεων;

Γνωρίζετε ὅτι ὁ κ. Αἰμίλιος Νέγρης ἐκηρύχθη ἄσωτος υἱός.

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὁ ἐξῆς διάλογος μεταξὺ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ νεαροῦ Αἰμιλίου:

— Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐξώδευσε ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ Δ.αστήματος 50,000 δραχμὰς;

— Ναί.

— Καὶ ποῦ τὰς ἐξώδευσε;

— Εἰς παρεκτροπὰς τῆς νεότητος.

Εἶχε διαδοθῇ ἐσχάτως ὅτι οἱ ὁμογενεῖς ἐπρόκειτο νὰ λάβουν εἰς ἐργολαβίαν τὰς ἀκαθαρσίας τῆς πόλεως Ἀθηνῶν.

Ὁ νεώτερος Ἀριστοφάνης κ. Στεφανίδης μαθὼν τὴν εἰδησιν εἶπεν, ἀφοῦ προηγουμένως ἔστριψε τὸν μύστακα:

— Ἀφοῦ φάγαμε τὰ χρήματά μας, ἄς φάνε τώρα καὶ τὰ ! μας.

Ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀστείου τοῦ πράγματος ἡ ἐπιχείρησις αὕτη, ἂν πραγματοποιηθῇ, θὰ τιμῇσιν πολὺ τοὺς ὁμογενεῖς.

Ὁμιλοῦμεν ὀλίγον καὶ περὶ τῆς χυδαίας μορφῆς τοῦ κ.

Παπούδωφ; Ὁ ὁμογενὴς αὐτὸς εἶναι ὡς γνωστὸν ὁ φωτοδότης τῶν Ἀθηνῶν ἐν καιρῷ νυκτός.

Εἶναι τοῦτέστιν ὁ διευθύνων τὴν ἐταιρίαν τοῦ ἀεριόφωτος.

Ἐπάρχουσι νύκτες καθ' ἃς ὅλων τῶν φανῶν τὸ φῶς συγκεντρωμένον δὲν θὰ ἤρκει νὰ φωτίσῃ τὴν εὐαγῇ μύτην τοῦ κ. Παπούδωφ.

Τί συμβαίνει; Ὁ ἄνθρωπος οἰκονομεῖ φῶς διὰ τὴν τσέπην του.

Ἡ ἐταιρία αὕτη καθὼς ἀκούομεν ἔχει καὶ ἓνα διαχειριστὴν ὅστις ἄλλο τίποτε δὲν κάμνει παρὰ νὰ διαχειρίζεται.

Κύριε Δήμαρχε, μπορούμε νὰ σᾶς ποῦμε καὶ τι;

Στείλε κλητῆρας εἰς τοῦ κ. Παπούδωφ!

Εἰς **Θυμολέων** ἐκ Πειραιῶς μᾶς γράφει τί ὑποφέρουν οἱ Εὐέλπιδες ἀπὸ τὰς γεροντικὰς ἰδιοτροπίας τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς. Δὲν εἶναι Διοικητὴς, ἀλλὰ Κέρβερος. Ἄν ἡδύνατο, θ' ἀφήρει ἀπὸ τοῦς σπουδάζοντας τὰ ἀναπνευστικὰ αὐτῶν ὄργανα, διὰ νὰ μὴν ἀναπνεύουν. Ὅταν ἐνίοτε τοὺς διδὲι ἄδειαν, εἰκοσίτετράωρον φέρ' εἰπεῖν, ἀποπειρᾶται προηγουμένως ἢ ἐπομένως τὴν ἄδειαν αὐτὴν νὰ τὴν ἱβγάλῃ ἀπὸ τὴν μύτην των, καθὼς ἐξέρχεται ὁλόκληρος ὄφρις ἀπὸ τὰ ἕκ τινος χημικῆς ὕλης δηλητηριώδη παίγνια τῶν μικρῶν. Τότε θὰ γίνουσι αἱ μακροχρόνιαι ἐπιθεωρήσεις, τότε θὰ ἐξετασθοῦν νὰ θυλάκια ἂν εἶναι καλῶς ἐρράμμενα καὶ τόσαι ἄλλαι γραῶδεις ἐπιμέλειαι. Ἐντεῦθεν οἱ σπουδασταὶ ὀνομάζουσι τὴν Σχολὴν *Κτίριον τῶν βασάνων*. Διὰ νὰ λάβητε μικρὰν ἰδέαν περὶ τοῦ δικαίου τῆς ὀνομασίας, ἄρκει νὰ μάθετε ὅτι τὸ πρῶτ' τῆς καθαρᾶς Δευτέρας ἐνῷ κατὰκοποι οἱ Εὐέλπιδες ἀπὸ τὰς διασκεδάσεις τῆς προτερείας παρήσαν τὴν 8ην π. μ. ὥραν εἰς τὴν Σχολὴν, ὁ Κέρβερος περιμένων εἰς τὸν πρόδρομον τοῦ Καταστήματος τοὺς διέ-

σεως δὲν συγγέεται παρ' ἡμῖν μετὰ τῆς ληστείας; ἢ μήπως τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα δὲν εἶναι μεταλλεῖα ἐπιτηδεῶν τινῶν, ἀλλ' ἐντιμοτάτων ἀναμφιβόλως προσώπων; Ἐν ὅμῳ ἡ Ἑλλάς ἦτο γῆ, ἐξ ἧς ἡδύνατο νὰ ἀναφυῇ εἰς μόνος ἀνὴρ μηδενιστικῆς ἀποφάσεως, ἃ βεβαίως ὁ Κουμουνδοῦρος δὲν ἐκυβέρνα τότε μετὰ τοῦ βουλευματίου Παπαμιχαλοπούλου καὶ ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ ἦτο Ἑλλάς. θὰ ἦτο ὅμῳ Ρωσσία, ἴσως μὲν τυραννοκτόνος, ἂν εἶχε καὶ αὕτη τυράννους, ἀλλ' ἐπίσης μεγάλη, ἐπίσης ἀποφασιστικὴ, ἐπίσης ἐνδοξος. Ἰσως θὰ ὠμίλει ὀλιγώτερα περὶ τῆς εὐκλείας τῶν προγόνων της, ἀλλὰ θὰ ἐνέκλειεν εἰς τὰ στέρνα τῶν τέκνων της μέλλον, περιλαμβάνον ὅσους αἰῶνας δύναται νὰ ἀναπαραστήσῃ ἀνθρωπίνην φαντασίαν.

IV

Ἀληθῶς εἶσαι ἀγία, ὦ Ρωσσία! ὄχι διὰ τὰ πέντε δυσσεκατομύρια καμπανῶν, αἵτινες ἀντηχοῦσιν ἀπὸ Πετροπόλεως μέχρι τῶν ἐπιστημονικῶν συνόρων τοῦ λόρδου Βήκονσφιλ, ἀλλὰ διὰ τὸν σφοδρὸν τῶν τέκνων σου ἔρωτα πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ὅστις ὑπερβαίνει πᾶν ὅ,τι σύμπαντα τὰ ἔθνη ἐδιδάχθησαν καὶ ἐφαντάσθησαν μέχρι τοῦδε. Ἄς κλαύσωμεν ἓνα Καίσαρα, ἀλλ' ἄς θαυμάσωμεν καὶ μεγαλύνωμεν τὴν Ρωσσίαν.

Χεσμές ὁ Ἰμδριος.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἐν ᾧ ἀπηγγονίζετο περίφημος κλέπτης, συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφόρῳ ἕτερος, κλέπτων τὸ βαλάντιον κυρίου τινός ἐκ τῶν παρευρισκομένων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν.

Ὁ Δικαστής: Πῶς! τολμᾶς καὶ ἐνώπιον ἀκόμη τῆς ἀγχόνης νὰ κλέπτῃς;

Ὁ Βαλαντιοτόμος: Καὶ τί! διότι συμβαίνουν ναυάγια, δὲν πρέπει νὰ ταξειδεύῃ κανεὶς ποτέ;

Ὁ Κύριος Α . . . ἀνάπτει ἓν σιγάρον, καὶ κάμνει φρικώδη μορφασμόν.

— Γλάννη! ποῦ 'ς τὸ δικάβολο ἐπῆρες αὐτὸ τὸ σιγάρο;

— Ἀπὸ τὸ κόκκινο κουτί, ἀφέντη!

— Ζῶον, ἐλησμόνησε, ὅτι τὸ κουτί ἐκεῖνο εἶνε διὰ τοὺς φίλους;